

מסורת הש"ס

[illegible]

ורה אור השלם

1. י תולד בניס ובני קנין
ותושנם בארץ ויחשבתם
ועשיתם פסל תמותה לזכר
ועשיתם דרע בעיני יי
אלהיהם לחבעטם י
דברים ר דה
2. אמללך ויחשבתם
נפחה ונפשה בא שמשמה
בעד יוםם בושה ויחפרה
ושאריתם חרוב אתן לפני
אביהם נאם י
ירמיהו ט ט
3. ויבשרו בעיני יי רק
אמללך ישראל אלהיהם
ידוע לפניהם מליכם ב ו ב
4. עזל עזל שלמנאם
אמלך ויחשבתם ויחשע
עבר וקשב לו מנחה
מליכם ב ו ב
5. ויחשע יי על הדרעה
ויבאיהם עליוני ב צדוק י
לחיתו על מלך משש
בשר עשה ולא שמענו
באזל
6. ואת כל אנשי החול
שבעת אלקים ויחשע
ותסבירו אלן חבל ויבשרו
מלחמה ויבאיהם מלך
בבל גולה בבבל
מליכם ב ו ב

גליון הש"ס

תוֹם' ד"ה וּדְלִמָּא כּו' דלר"נ
דאמר חוזר. לעיל דף לב
ע"ב:

מוסף רש"י

[illegible]

צו יוֹתֵר: וּלְמַא אִימְלוּכִי
לֵיךְ לְאַחַר זְמַן לַחֲזוֹר וּלְגוֹמְרוֹ
סִם וּנְחַתֵּם לְאַחַר זְמַן דְּהוֹאִיל
: הָרִי אֵת מַלְמֵטָה וּמוֹתֵרָה

ליכא למימר דמימליך אלא גומר רב
לכלל אדם ונמליך: ודלמא הכי איסרמי.
שצמור כלי גמר דבור חור צו: רב
אמי אמי. כולהו קשייתא צבי מתחמא
מייתרין כגון ידיעה צבי מתחמא
דמגילתא שניכר צבי מתחמא הקלף
ספיצ ספיצ כל הגט שלא היה צו
ספיצ אלף זה לא למעלה ולא למטה
שניכר ספיצות הקלף שחור ועצ שלא
מע שם תער הגלגלים שדרך עושי
קלפים שקושרים אצנים ספיצ למחמא
הקלף ומתחילין לתקנו כסמורין ובסמורין
ריוח מלמטה עסקין דליכא למיפיר
אימלכו אימליך: שגגו. של חמיה
כלפי כתב הגט דהאי ודאי על גט זה
מחמא ומתני: שגרלי חמיה כלפי
כתב הגט דליכא למימר שמה למעלה
ממחמא חמיה היה כתוב שטר ועליו
חמיה העדים: ליחוי הי מיניה. גגו
כלפי כתב ולימכש דודאי עליו חמיה
דקס"ד שהעדים חותמין ברוכב
הקלף כסדר כתב הגיטין: דרמו לכו
הי עיבא. העדים מוטלין מן שני הגיטין
בכריח ראשי שיטות חמיה שמי הגיטין
הגיטין בכריח הדלת שנמשכת באויר
הפתח כך הן נמשכין צין אויר שני
הגיטין: אלף רב כי חמיה מן הכד
אלף בגיטין ולא בשטרות אלף בדיסקין
בכהיה מומין אצנים לדין לפניו
והסופר כותב להם איגרת הזמנה
שקמו והוא חותם פעמים מן הכד
באשון הקפה בכך: חסם סופר. רב
עד אחד: שנינו. במשנתנו דכשר
דבזה לכו צ' עדים. ואשמועי' מתני'
דלא חיישין למימר הבעל לא איה
שיחתום הסופר אלף אמר לשנים
ואמרו לסופר פלוני וכתבו ולפלוני
ולפלוני וחתמו ואשון הכך שלושין
ליכסופא דספרא ואחתמיהו להא לא
חיישין כדראוקמין צפרק מן שחתמו
(לעיל עב): הא מני ר' יוסי היא. דאמר
מילי לא מימסרן לשליח: דהו
ידעי לטופסא. דטערא שהיו מכירין
בתיבת הסופר וחתמת עד אחד
ולא היו מכירין חתימת השני: עד א'
דורום. הוא חמיה שאם כתבה
בגט לא מפסלא למיהוי כתיבה שמה
ושהם: צנים. היינו דור צ': ובני
צנים. היינו דור א' ומכאן ואילך
קרי ליה ונושנתם: ו' צני דינין. ו'
משפחות של מלכים ממלכי ישראל.
והבך דמלכי יהודה לא חשבי שהיו
ציניהם של אלו והיו כצ"ד אחד
(ה) המלך וצנו וכן צנו וכל מלכים שקמו
מוערו אחריה קרי צני צית דין. שלום
מורנו וכן צנו וצנו לא קחשבי לפי שלא
מלכו שנה שלמה וכן צמרי אצל עמר

שחאצ נקרא ומפני שחאצ
לה חורבן דהיינו אומללה
יות צימיו בתמיה: **פרדס**
וימחר כמו כי שוק
הוא יהויכין קדמה
ה לצבל בעוד שחכמי
לכתיב זהו החרש והחם
יוין אחרים: **עולא אמר** ה
וריא ח' מאות וחמשים וש

הזהר עמוד והעביר פרסאות שהוצי' ירעם בן נבט שלא יעלו ישראל לרגל, שכל מלכי ישראל הוא אומר וילך בדרך ירעם בן נבט ובחטאתו אשר החטיא את ישראל, אבל זהו ש' כתיב רק לא כמלכי ישראל אשר היו לפניו (רש"ם ב"ב קכ). שהגלה גלות צדקיהו. שהקדים וימיר גלות נְדָחִיבוּ שהיא באתרוניה צעד שגלות יכניה חיימת, שעדיין לא מתו אותו שגלו לבבל עם יכניה.

שִׁבְיָהוּ כְּמִנְיָם בְּמִלְחָמָה וְלִמְדָה לִנְעִי גִּלְיָה הָאֲחֵרֹנָה (סנהדרין לח'). **שְׁבַעֲשָׁע שְׁפוֹתַיִּין**, בְּמִלְחָמָה נִעְשָׂה הַכֵּל כְּחֶרֶשׁ. קְרִי זִיכָּר הָאֵלֶּם (שם). **כִּיּוֹן שְׁמוֹגְרִיין**, דְּבַר הַלֵּל הַנִּעְלָמָה מִן, אֵין לֵן פּוֹתַחַן לְאֵרִיס (שם). הַמֶּשֶׁךְ מוֹסֵף וְשִׁי' נִמְצָא בְּסוֹף הַמַּסְכַּת

דְּרוֹת כְּשֶׁר מִכָּאן וְאֵילֶךְ הוּא לִי שִׁנָּה שְׁמוֹ וְשִׁמָּה וּפְסוּל. כִּמְאֵן אֲזַל אֵה דִּא"ר חֲנִינָא חֲנִיכָת אַבּוּת בְּגִיטִין עַד שְׁלֹשָׁה דְּרוֹת מְתִישִׁינִם וּמִשֶּׁ

המגרש פרק תשיעי גימיון

הבא נבי כשיש ריוח מלמעלה. מיון יש להכשיר גיטין וסטרומה שאין בהן ריוח כלל לא למעלה ולא למטה^א וכן שמעמע כולה שמעמתינ דריש גט פשוט (י"ב דף קסג.)^ב ואמרה ה"ר אלתנן דאפ"ה לא וליאשינן שמה יחסוך צעל השטר מן השיטין של מעלה לפי שהזמן וכל זכות מעלה הוא השטר ולא המעלה ולא

מלמעלה ודלמא
כתב הרי את מלמטה
איתרמי ליה כולי
זי אמר "דידיעה ביה
מזו עדים בראש הדף
מן הצד התם בשגגו
תני הקיף ראשו של
עדים באמצע שניהם
כלפי כתב וליתכשר
אי הכי סיפא דקתני
פז של זה והעדים
קרין בסופו כשר ואי
די האי מיקרי ולאן
בדיסקי הוה חתיים:
כתב סופר ועד כשר:

שָׁנִינוּ א"ר חסדא הָא
תּוֹבֵת חֲתָנִים דַּתִּיא
יִדְעִי לִיה לְמוֹפָסַא
הָדָא סִבְר לֹאכְשׁוּרָה
שָׁנִינוּ: כְּתֹב חֲנִיכְתּוֹ
כֹּת אֲבוֹת בְּגִמְזִין עַד
לְעֶזְרֹא אֹמֵרִס ג' דּוֹרוֹת
בְּכַמָּאן אֹזְלָא הָא דֵּא ר'
בְּגִמְזִין עַד ג' דּוֹרוֹת
כִּי הוּנָא מֵאִי קִרְאָה יְכִי
וְנוֹשְׁנָתָם א"ר יְהוֹשֻׁעַ
שְׂרָאֵל עַד שְׁעִבְדוּ בֵּה
הֵן יִרְבְּעָם בֵּן גִּבְטָא
בֵּן עֶמְרִי וְיִהְיֹא בֵּן
מִמְנָחָם בֵּן גְּדִי וְהוֹשֻׁעַ
לֵלֵלָה יוֹלְדַת הַשִּׁבְעָה
זֶה בְּעוֹד יוֹמָם בּוֹשָׁה
מֵאִי קִרְאָה כִּי תוֹלִיד
כִּהְנָא וּרְב אִסִּי לִרְב
לָהּ יִיעֵשׂ הָרַע בְּעִינֵי
וְכֹתִיב עָלָיו עֲלָה
אוֹתָן פֶּרְדָּסִיאוֹת
רַכִּים כְּדִי שְׁלֹא יַעֲלוּ
וּבִיטְלֹן וְאַעֲפֹכֵי לָא
הִקְבִּיחָה אוֹתָן שְׁנִים
יִלְכוּ בִּשְׁבִי"א אָמַר רַב
וְאָמְרִי לָהּ אִמָּה רַב
הַ דְּרֵשׁ מְרִימֵר מֵאִי

על הרעה ויביאה
היינו וישקוד ה' ע
רוך הוא עם ישראל
בכתיב ביה בגלות
נעשו הכל
(ט) אלף עולא אמר

אמר יוע לעשות יותר נקרא הקלוקל על שמו. צימי הושע בן אלה גלו דת השבעה שילדה שבע משפחות לע"ו: עליו עלה. מפני שלא ג. שומרים: אותן שנים שלא עלו. הואיל שאין מוחה בידם על דברי מתרגמין מוחי אלא (ירמיה א): גלות נדקיהו. וזה נדקיהו אחת עשרה שנה חו היא נדקה שמייה והחריב יבינה קיימין שילמדו תורה לאלו הגולים אחריהם לפי אלה: כיון שסוגרין. הלכה שהם סגורים זה שאינם יודעים נדקה שמייה להציל הרעה לסוף ח"י מאות ואומשים דהיינו ואם שהו עד ונושנתם היה מתקיים בהן כי אבד תאבדון י:

פלונית ואותו פלוני אינו לא אביו ולא אביה אלא אחד גדול ממספחתו שהיו מוחסין עליו בעורא שיהיה שם אביהם ונורא אלא כן היו מוחסין כולן על שם עורא גם זה כתב בן פלוני וקנה לא יתיר חורן ונתיחא עליו שם הוא וזאת כן לא דוקא. אמר אביו כן הוא בן פלוני וזה היה שיהי שמו ושמה והגט פסול. אמר אבינו דרך בן אדם להתייחס על שם גדול משפחה וזה שמו. ה"ח תנכית אבות בביתין עד עשרה דורות י' משעון בן אלעזר אומר עד שלשה דורות י"ב אמר אב"פ שאותו הגדול נתייחס עליו ואז חזקו ממנו עשרה דורות כשם הוא וי' שם אב"פ בן משעון בן אלעזר: אמר רב הונא מאי קראה כי תוליד בנים ובני בנים ונעושהם באבות האבות: ו

עין משפט
נר מצוה

עג א מיי פ"ד מהל' גירושין
הל' בד סמג עשין נ
טוש"ע אה"ע סי' קל סעיף
:ז
עד ב מיי פ"ט שם הל' כז
סמג שם טוש"ע שם
סעיף יח:

מוסף תוספות

א. דרוק האב בעי אלב.
ב. בעבלא א. מוס' תלס"ט.
ג. דארמורן זב"כ מ' אלב.
ד. צ"ע בן ערים לאשרתא
ה. אילול שיהא אחת פלפולין
ו. בעבלא גיוו ה' אלב.
ז. רבנות מוס' א. ה' אלב.
ח. בשבתא אחת ש"ס. א. ורמ"ח
ט. אבאמי א. חיישין דילמא
י. מימרתי לה חובה בתחלתא
יא. בעבלא וגי' ליה. ש.
יב. א. יא. א. יא. א. יא. א.
יג. מוס' הורו, יא. יא. יא. יא.
יד. כרב כחמן, יא. יא. יא. יא.
טו. אחרת וי. ה' רשיי א. יא.
טז. וגי' מוס' שנכח א. ה' אלב.
יז. ליה ען שנכח לם אשה
יח. חורא ואין ה' כריתות לם
יט. אשה וי. ג' רש"א. ש.
כ. של האיש עצמו א. של
כא. האשה, של איו חוששין
כב. תכוח בעל אשה רש"א.

פסקי רי"ד

אבל עזר פשוט צריך שיהיה
צדקה מחוכה: הקדש האשף של
הזבד ראשו של זה שמספר
הזהב ראשי זהו על הצלה זה
שנחתלו לכתוב א' א'
מאמצה המגילה דור סופה
עזר כחב זה אחר באמצע
המגילה דור סופה המגילה
הדוברים חתמו בן שני
החתימה עזרה לאחד מהם.
ראשו של זה הבד סופו של
זה העזרם מלמטה את
שחציהם נקראין בסופו
המגילה התחתון כחב אבלי
הדיוקן סופו לא תימא אבלי
האחריו כחב: מהדור: יבמה
החומר דור כסדר: יא' יבמה
החומר סופו שנינו. יא' חתם
סופו ע' זה אחר שנינו
דבר. ושמעתי מנבי' לא צוה
חישינו שמא בעל לא צוה
החומר הסופו לא צוה
לשנים אחריו סופו לא צוה
ויכתבו לפלוני ופלוני
והחומר וזוה נקב
לכיסוסו דספרא וחתמוהו
לכ' לא' חישני דקראימנא
לכ' לא' שמאזור דמ' א'
יוסי היא דאמר מיל' לא'

[illegible][illegible]